

Θα επιστρέψω στην τραπεζαρία και για να γιορτάσω θα παραγγείλω λευκό κρασί και φιλέτο. Μισοζαλισμένη θα την κοιτάζω στην άλλη άκρη της αίθουσας, μαγεμένη από την ομορφιά της, και κάποια στιγμή θα συνειδητοποιήσω ξαφνικά ότι ο τόσο οικείος και καθησυχαστικός θόρυβος του εστιατορίου –οι χαμηλόφωνες συνομιλίες, τα σποραδικά γέλια, οι κρυστάλλινοι ήχοι των ποτηριών, των μαχαιροπήρουνων, ακόμη κι η διακριτική μουσική του πιάνου– θα έχουν παύσει σιγά-σιγά χωρίς να το καταλάβω και θα ’χει επικρατήσει μια παράξενη, ανησυχητική ησυχία, ενώ ένας μετά τον άλλον οι θαμώνες της πολυτελούς τραπεζαρίας θα στρέφονται και θα κοιτάζουν έξω από τα μεγάλα παράθυρα προς το boulevard Raspail...

Θα στραφώ και θα δω κολλημένα στα τζάμια εκατοντάδες εξαθλιωμένα πρόσωπα –οι άθλιοι των Παρισίων– σαν κολασμένα φαντάσματα που θα τα είχε ξεβράσει ο κάτω κόσμος, να κοιτούν ανέκφραστα –και γι' αυτό ακόμη πιο απειλητικά κι από το να ήταν οργισμένα– τους πλούσιους που θα ζούσαν μέσα την χλιδή και τη πολυτέλεια.

Οι σωματοφύλακες του Jean de Bloch θα σταθούν μεταξύ τραπεζιού και παραθύρου αγγίζοντας κάτω από τα σακάκια τους τις λαβές των όπλων τους.

O maître d' hôtel ένας κοντόχοντρος μεσήλικας που τα λίγα μαλλιά του θα τα είχε κάνει κοτσιδάκι, θα δώσει εντολές και το προσωπικό θα κλείσει βιαστικά τα χοντρά, ξύλινα, εσωτερικά παραθυρόφυλλα, θ' ανάφει τους πολυελαίους, και θα τραβήξει τις πορφυρές, βελούδινες κουρτίνες.

Ξαφνικά –κρακάτσι!– θ' ακουστεί, κι απ' έξω η τζαμαρία θα σπάσει. Νταγκ-νταγκ-νταγκ! μεγάλες πέτρες θ' αρχίσουν να πέφτουν βροχή πάνω στα ξύλινα παραθυρόφυλλα. Οι βαριές κουρτίνες θα σείονται. Θα είναι τρομακτικό ν' ακούς τα δυνατά κτυπήματα και να 'σαι κλεισμένος μέσα.

Ο maitre d' hôtel με το κοτσιδάκι θα χτυπήσει τα χέρια του:

«Mesdames et messieurs, est-ce que je peux avoir votre attention s' il vous plait?

»Η διεύθυνσις του ξενοδοχείου εκφράζει τη λύπη της γιαυτό το δυσάρεστο συμβάν το οποίο διέκοψε το δείπνο σας. Ουδείς όμως λόγος ανησυχίας συντρέχει... Οι ταραχές αυτές είναι συνηθισμένες και τις αντιμετωπίζουμε με επιτυχία.

»Όλες οι είσοδοι του ξενοδοχείου έχουν ασφαλιστεί· οι άντρες ασφαλείας έχουν λάβει επίκαιρες θέσεις και σαφείς διαταγές ν' ανοίξουν πυρ, αν παραστεί ανάγκη. Εγγυώμααι προσωπικά, την πλήρη ασφάλειά σας. Η αστυνομία έχει ειδοποιηθεί και σε λίγο θα καταφθάσει και θα διαλύσει τους ταραχοποιούς. Διατηρήστε παρακαλώ την ψυχραιμία σας, αγνοήστε τους και συνεχίστε το δείπνο σας. Αύριο το αυγής αυτό περιστατικό θα είναι μια διασκεδαστική ανάμνηση.»

Θα κάνει ένα νεύμα προς τον πιανίστα κι εκείνος θ' αρχίσει να παίζει ένα κεφάτο καν-καν, που η αντίθεσή του προς τα όσα θα συμβαίνουν θα δημιουργεί μια γκροτέσκα ατμόσφαιρα.

Ακολουθώντας τη συμβουλή του διευθυντή, όλοι θα σκύψουν στα πιάτα τους και θα συνεχίσουν να τρώνε αμίλητοι, – ή μάλλον θα κάνουν πως τρώνε– ρίχνοντας κλεφτές, φοβισμένες ματιές προς τις σειόμενες πορφυρές κουρτίνες. Η Bluma θα με κοιτάξει ανήσυχη. Ο Jean de Bloch, σίγουρος ότι δεν κινδυνεύει από τίποτε, θ' αστειευτεί και οι άλλοι θα γελάσουν βεβιασμένα. Οι σωματοφύλακες θα χουν στραμμένη την προσοχή τους προς τα παράθυρα και τις εισόδους. Άλλα το κακό θα ρθει από κει που δεν το περιμένουν. Το κακό θα είναι ήδη εκεί, μέσα στην αίθουσα...

Μια απαίσια στριγκλιά θα σκίσει την τραπεζαρία, κι όλοι θ' αναπηδήσουν στα καθίσματά τους. Οι σωματοφύλακες θα

στραφούν και θα γαζώσουν τον σωμελιέ που θα τρέχει προς την έξοδο υπηρεσίας. Μια διαγώνια σειρά αιμάτινων κηλίδων θα σχηματιστεί στο λευκό σακάκι στην πλάτη, κι ο άτυχος σερβιτόρος θα σωριαστεί επί τόπου. Θα δω τον Jean de Bloch και θ' ανατριχιάσω. Θα έχει καρφωμένο στο αριστερό μάτι ένα μεγάλο, ασημένιο πιρούνι. Θα τον είχε τυφλώσει ο sommeliер του που θα έστεκε πίσω του και θα του σέρβιρε κρασί! Ο πανίσχυρος τραπεζίτης θα σηκωθεί, τα αίματα θα τρέχουν στο μάγουλό του, και με τα χέρια απλωμένα σαν Οιδίποδας, θα παραπαίει ανάμεσα στον κόσμο που θα παραμερίζει από τη φρίκη αναποδογυρίζοντας τραπέζια και καρέκλες.

Η Bluma θα κρατάει άφωνη το πρόσωπό της από τον τρόμο!

«Ένα γιατρό! Είναι κανένας γιατρός εδώ;!» θα φωνάξει πανικόβλητη.

Ο γιατρός του ξενοδοχείου ένας νεαρός με γυαλιά και μαύρη τσάντα θα εμφανιστεί τρέχοντας. Με μια απότομη κίνηση θα τραβήξει το τραπεζομάντηλο με τα σκεύη από το τραπέζι και θα ξαπλώσουν πάνω του τον τραπεζίτη. Ο γιατρός θα του κάνει μια ένεση τοπικής αναισθησίας. Θα πιάσει το πιρούνι, και θα το τραβήξει με προσοχή. Όμως το μεγάλο πιρούνι θα βγει μαζί με τον βολβό του ματιού. Θα ξεκαρφώσει προσεκτικά το βολβό και θα τον δώσει στον υπεύθυνο ασφαλείας. Αυτός θα βγάλει το μαντήλι του, θα το τινάξει, θα τυλίξει το πολύτιμο μάτι του κυρίου του και θα το φυλάξει στην εσωτερική τσέπη του σακακιού του.

Το σφυροκόπημα νταγκ-νταγκ-νταγκ! στα παράθυρα θα συνεχίζεται αμείωτο. Σοκαρισμένοι οι πολιορκημένοι θα κάθονται όρθιοι, άφωνοι κι ασάλευτοι σαν αγάλματα, και ακούγοντας σειρήνες περιπολικών και πυροβολισμούς θ' αναστενάξουν με ανακούφιση. Μέσα σε λίγα λεπτά όλα θα ησυχάσουν, οι πόρτες του ξενοδοχείου θ' ανοίξουν, οι πελάτες θα

προβάλουν διστακτικά τα κεφάλια τους έξω, και μετά θ' αρχίσουν να τρέχουν σαν ποντίκια. Η Bluma και ο Jean de Bloch με το γιατρό θα μπουν στη θωρακισμένη τους λιμουζίνα και θα φύγουν.